

Mihai Vintilă

Fiare

Și

oameni

CORECTBooks
Librarie de carte electronica

Mihai VINTILĂ

FIARE ȘI OAMENI

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-954-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Notă de lectură	6
Sunt eu	9
Cărțile	10
Fiare și oameni.....	21
Creierelor netede	79
Cuvânt final	84
Esențe de idei	85
Despre autor	86

Motto:

„Geniul este unu la sută inspirație,
nouăzeci și nouă la sută transpirație”

Thomas Edison

Notă de lectură

Uneori mă întreb ce face oare un om activ, de spirit, în puținele pauze ale vieții? Unii visează cum arată viața în vorbe "...cu rimă în coadă, chiar dacă n-au nimic a spune...".

Dar APOCALIPTICUL titlu al unui volum de poezie, "FIARE SI OAMENI", dovedește că pentru Mihai Vintilă creația este muncă și har și că fiarele nu sunt întotdeauna patrupeze și trăiesc în pădure, ci sunt bipede și nu trăiesc în pădure.

În volum poetul îmi amintește de o replică dintr-o piesă de teatru, "Dincolo de noapte", că la naștere primim toți câte-o foaie de parcurs prin viață cu antetul OM pe care trebuie s-o completăm la final atunci când, spune poetul, decontăm viața pe care am trăit-o.

Dar până atunci să intrăm cu vorbe în CREATIE - volumul propus de către poet - și să aflăm cine este, așa cum spune și el: "Sunt ce-am fost să fiu/ Nici mai mult/ Nici mai puțin/ Nici mai plin/ Nici mai pustiu/ Sunt eu!".

Această lume o consideră o scenă dintr-o altă sală de teatru pe care "lumea este o păpușă, o marionetă trasă în sfori de către sforari". Si? Am impresia că poetul aprinde o lumânare implorând: "Dumnezeu să-i ierte" că nu există sau că a murit!

Poetul percepe realitatea cotidiană într-un mod personal: "Realitatea este în ființa noastră/ O acceptăm/ O comentăm în șoapte/ Si o răsplătim cu puține șoapte". Cu multe răutăți aș adăuga eu. De ce? Pentru că mi s-a părut interesant contrapunctul între realitate și răutatea umană când doar șoaptele sunt drumul către libertate: "când/ Umplut de durere/ Lipsit de voință/ Fără putere/ Nu mai erai/ Ființă". Si în drum spre libertate mergem împiedicați sau în genunchi. Nu, în "Căldura ta" "Si zborul/ Zâmbet" poetul "se odihnește/ Obosit în bucurie/ Pe-a ta margine de pleoapă".

Iar în "Gânduri de noapte" ne spune: "Gânduri întunecate/ Incep să urle" care pentru el nu sunt un coșmar ci ...doar "gânduri întunecate/ Ce vegheau a lene/ Si îi este dor de o noapte de insomnie", deci nu refuză contemplarea trează și puțin amestecată cu vis, insomnie și sunt sigur chiar coșmar.

Poezia "Gânduri de noapte" este urmată de o pagină cu desen-grafică a două tălpi umane, aparent într-un mers nesigur, care nu spune nimic. Cred că poetul s-a gândit, poate, să trateze grafic și mental, prin reflexoterapie, toate bolile lumii.

"Urme pe nisip" nu mă scoate din dilemă pentru că poetul spune "... marea vieții/ Sterge/ Urmele/ Si viața noastră- i/ Doar o urmă pe nisip". Oare așa de puțin înseamnă viața unui om? Si, poetul care are vorba și replica vieții în vârful limbii, gata s-o ... scuipe, mă contrazice: "Zâmbetul dintr-o secundă/ Ce moare" și-l face veșnic "într-o fotografie". Deci este generos atunci când se hotărăște să-și facă un album din zâmbetele lumii chiar dacă o face privind într-o oglindă.

Apoi, o dă pe sărbătoare: "A mai murit un an". Nu poetule, pentru că tu o spui: ".am mai trăit un an cu/ Clinket de pahare/ Dansuri, sarmale/ Si vise". Așa este, anii nu mor, ci doar îi adăugăm la viața noastră chiar dacă, uneori, fără folos ar zice și poetul. "Prin picăturile de timp/ Prin drumul lung/ si plin de praful vieții/ Picăturile de timp/ Rămânând să povestească/ Ce-a fost". Superb!

Ca și "Cuvintele din gânduri" în care spunea că omul poate găsi ce-și dorește, ce iubim, ce urâm dar și "Ce nîcînd nu vor fi spuse/ Adorm prin minte duse/ Câteodată se nasc din șoapte/ Si vise împlinite".

Poetului nu-i prea reușește versul de dragoste feminismă. De ce? Pentru că el, spre deosebire de o cunoștință comună pentru care iubirea și femeia este o adevărată dramă, o tortură pe care o

trăiește din toată ființa lui și care-i domină creația literară - deci se poate spune că scrie poezie din durere, iubind cu disperare femeia - pentru Mihai Vintilă iubirea, dragostea este doar un gând, cel puțin în acest volum.

Dar Mihai Vintilă, sosit în ceas de seară în urbea noastră, și-a găsit muza: Brăila. Poate am să fiu subiectiv pentru că eu, un brăilean fanatic, îi urez: bine ai venit în Brăila “regiunea dintre sălcii și salcâmi” cum spunea Panait Istrati care a iubit Brăila cu patima egalată doar de prințul metaforei Fănuș Neagu.

Si, ca orice drumet la capăt de drum, a vrut să știe ora exactă a Brăilei. Si a făcut-o într-o poezie: “Seara/ Când pașii ne răsună/ Pe dalele de timp/ Sub un brad maiestos/ Răsare albastru și mare/ Nu este luna/ Nu e visare/ E doar un ceas/ Trecut prin timpuri/ - peste o sută de ani - Si nu mai moare”. Un simbol măsurând secunde, visuri, clipe ale Brăilei: “Si ne saluți printr-o bătaie”. Brăila, perla Dunării de Jos, care a fost și va redeveni Brăila și muza mea pe care o împart generos cu poetul.

Continuă cu declarațiile de dragoste. El vede Dunărea ca pe o mamă care-și îmbrățișează copilul de 644 de ani atestați: “Ti simte pulsul/ I-a trăit istoria/ Si Gloria”. Da, da, Dunărea i-a dat Brăilei loc de așezare, istorie și glorie. Dar și moarte celor care au îndrăznit s-o rănească cu fapta sau cu vorba: a fost poate doar tributul apelor?!

Autorul are uneori și “accente” de pesimism: “Să prezint nimicul ca nimic. și în toate este el”. Am recunoscut personajul: el, noi, ei! Mi-am adus aminte de niște vorbe: este sub demnitatea mea să-ți spun mă, dar nici dumneavoastră pentru că te-aș jigni, așa că o să-ți spun măi!

Uneori lasă și impresia că ar renunța: nu sunt doar reflecții despre el și așa cum o spune în “Realitate de-o țigară”: Când fumul îl tai cu drujba/ Si berea vorbește în tine/ Orice tâmpenie spusă/ E numai de bine./ Realitate de-o țigară. “Vise și fum/ Atâta doar/ Rămâne din speranțe”. Evident este vorba de beția vorbelor, deși un bun prieten spunea că nu-i bărbat acela care nu face măcar două chefuri într-un an cu lăutarii. Este o părere nu un sfat.

Dar cum să-i mai judeci vorbele? “Vise și fum/ Atâta doar/ Rămâne din speranțe/ Opinia în viață/ E ca țigara bună/ La început pare măreață/ Apoi se stinge”. De ce? Poate pentru că el crede că speranța este cea care “Ne ține în viață” dar se teme - ca orice om rațional - de umbra morții, care „de când lumea, ne este partener de viață”. Un filozof spunea că viața a născut moartea. Eu aș întreba: nu cumva moartea s-a născut înaintea vieții?! Filozofie și vorbe!

Si poetul iar mă derutează puțin în “Cuvinte ce trăiesc” în care declară că a devenit prieten cu internetul cu care “Facem schimb de cuvinte”, cu acest drog al secolului, zic eu. A renunțat autorul la dialogul vorbelor, tete-a-tete, cu OMUL? Nu-l cred, deși repetă că viața este “Trăiri deșarte,/ Speranțe,/ Ne țin în viață”.

Uneori, el este nedumerit că nu-i înțeles deși vorbește românește. Vezi “Sensul cuvintelor”. Sunt total de acord cu versurile: “Cu picături dintr-o ființă/ nu poți să faci un om,/ O conștiință”.

Si țipă în “Creierelor netede”: “Ne strivește minciuna/ Puținătății/ Ca și țel/ A acelor oameni/ Ce nu se cred la fel/ Si goliciunea lor/ Le pare îmbrăcată/ Turbare idioată/ De creier/ Fără pată”. Oare este prea aspră judecata unor mitocani? Poetul tânăr n-a dat încă piept cu mlaștina mirositoare a vieții, dar o percepe bine. Bravo!

În “Stop” o grafică cu mare încărcătură emoțională, ne anunță că volumul se apropie de final. STOP! În clepsidră au mai rămas câteva fire de nisip.

Oare poetul ne anunță sfârșitul în “Cuvinte dospite”: “vorbele. Sunt ca aluatul/ Bine dospit” și spune “Prea mult înseamnă destul”? iar în “Gând zburător” poetul se eliberează zburând cu gândul la Paradis. Fuge? Se ascunde? Nu, trăiește cu intensitate viața roză, dură, oricum ar fi ea.

În “Cuvânt final” autorul afirmă: “poezia nu-i o știre” ci un abis al vieții spus în cuvinte care sperăm să rămână veșnice sau doar o dorință efemeră uneori pentru aduceri aminte.

“Nu știu ce aş fi făcut fără poezie” se întrebă poetul și răspunde “aş fi mai sărac”; poezia îl eliberează de constrângerile zilnice ale vieții pe care, de multe ori, el o măsoară în cifre.

Totul se plătește: autorul crede că atunci când ne naștem primim un credit în clipe de viață și cheltuim cu mai multă sau mai puțină chibzuință. Dar vine ziua când trebuie să achităm facturile vieții și să completăm foaia de parcurs în viață cu antetul OM. Si contată că totul se plătește. Oare de ce nu avem înțelepciunea de a plăti ce datorăm vieții pe parcurs, nu înaintea Judecării de apoi?

În volumul “Fiare și oameni” autorul se împacă în final cu toată lumea: “Fiare și oameni/ Au trăit în pace/ Si timpul/ A omorât fiarele”, dar acceptă generos “Să fie în același timp/ Amândouă”. Așa s-ar crede că poetul este avocatul care apără un criminal, care și-a omorât părinții, pentru că este orfan?!

Un volum de poezie, uneori cu valențe “unicat” și cu o metaforă într-o cheie specială! Drum bun poetule și așteptăm ziua gongului când Mihai Vintilă a devenit membru Uniunii Scriitorilor, căruia îi ofer, de pe acum, recomandarea mea de membru.

După mai multe zile de lectură, de reflecții și adnotări, zic și eu: STOP. Clepsidra trebuie întoarsă.

Notă:

Un anonim când moare, trei zile este declarat geniu! Un geniu cât trăiește este lăudat și la fel de înjurat. Dar geniul, după plecarea în ceruri este lăudat și doar de câțiva mitocani înjurat. Bravo că nu l-ai uitat pe Adrian Păunescu unul dintre marii “rapsozi” ai poeziei românești.

Ion Bălan
dramaturg

Sunt eu

Sunt ce am fost să fiu

Nici mai mult

Nici mai puțin

Nici mai plin

Nici mai pustiu

Sunt eu.

Cărțile

Trăiesc sorbind din cărți
Știința de povață
Le folosesc
Și-n părți
Parcă mai am o viață

Lumea

Se trag sfori
Sunt sfori
Lumea e o întreagă
Sală de teatru
Păpușari vechi, păpuși noi
Și vinovați sunteți voi.

Păcat

Disperat uneori
Cauți un prieten adevărat
Și descoperi
Prin frimituri de clipe
Că s-au îndepărtat
Și trist oftezi
Păcat.

Realitatea crește în noi

Cotidian

Răutatea crește în noi

O adăpăm cu toate

O comentăm cu șoapte

Și răzgâiați o înfruntăm

Cu mai puține fapte.

Porumbelul la final

Zburai
Și gândul ți s-a dus
Când Umplut de durere
Lipsit de voință
Fără putere
Nu mai erai
Ființă.

Fapte și șoapte

In drum
Spre libertate
Mergând împiedicați
Mințim pierdute vieți
Sperând că fapta ce atunci
Ne-a ridicat din șoapte
N-a fost un vis deșarte
Fără de fapte.

Căldura ta

Mă încălzește
Căldura răsufării tale
Și zborul Zâmbetului meu
Ce se odihnește
Obosit în bucurie
Pe-a ta margine de pleopă.

Inima ce vrea să plece

Vibrând în tine
Simți inima cum
Vrea să plece
Și să ia cu ea
Partea cea mai bună
Și atunci
Disperat o recucerești.